

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Το λογικό μου χάνεται σιγά-σιγά και οι δυνάμεις μου μ' εξαταλείπουν.

Η ψυχή μου όμως δεν έπαψε να αισθάνεται, δεν έπαψε να νοιώθω πάντα, αγαπημένη μου Θηρεσία, την ίδια φλόγα, το ίδιο πάθος, που έτι τόσο καιρό τώρα βασανίζει την πονεμένη καρδιά μου. Προσπαθώ να επιβληθώ στον εαυτό μου, προσπαθώ να τον πείσω ότι δεν πρέπει πια να σου γράφω.

Ναι! Θηρεσία! Δεν πρέπει πια να θέλω και σύ να σου γράφω.

Θά πνίξω μέσα μου όλους τους στεναγμούς της καρδιάς μου, θά βασανισθώ έτσι μόνος και ήρμος με το μαρτύριο αυτό του ερωτός μου, αλλά δεν πρέπει πια ούτε να σου ξαναγράψω, ούτε να σε ξαναϊδώ πια ποτέ...

Θά το κατορθώσω άραγε αυτό; Ποιός ξέρει!

Νά! Και σήμερα ακόμα σ' έζητήσα παντού για να σου δώσω τον τελευταίο άποχαιρετισμό!

Ω! Θηρεσία μου, γλυκειά μου αγάπη! Δέξου τουλάχιστον τις τελευταίες αυτές γραμμές, τις όποιες βρέχω με τὰ μικρότατα δάκρυά μου...

Σ' αγαπώ, Θηρεσία, σ' αγαπώ και σε παρακαλώ θερμότατα να μου στείλεις όποτε θέλεις και όπου θέλεις μια εικόνα σου.

Θέλω να σ' έχω κοντά μου, αγάπη μου, έστω και ζωγραφισμένη σ' ένα άλλο χαρτί!

Αν ή λίγη φιλία, ή λίγη συμπάθεια, που αισθάνεσαι για μένα μπορούν κάτι να προσφέρουν στην απαρηγόρητη ψυχή μου, μη μου άρηθης, Θηρεσία μου, την μικρή αυτή χαρή που σου ζητώ. Είνε ή μόνη ήδονή που περιμένω να γλυκάνη λίγο τὰ δεινά μου.

Και αυτός ακόμα ό πατέρας σου έλπίζω ότι δεν θάχη αντίρρηση σ' αυτό που σου ζητώ.

Είμαι βέβαιος ότι θ' αναγνωρίσω τó σκοπό που με κάνει να ζητώ την εικόνα σου.

Δέν μπορώ πια, Θηρεσία. Υποφέρω. Πονώ. Είμαι άρρωστος και αισθάνομαι ότι ό θάνατος πλησιάζει για να πάρη στά φτερά του την ψυχή μου.

Στείλε μου την εικόνα σου, Θηρεσία. Είνε ό μόνος τρόπος να γλυκάνω λίγο τις αγωνίες του ύπνου μου, έτσι καθώς θάχω έσένα ζωγραφιστή κοντά μου και θά σε φιλώ...

Και τή στιγμή ακόμα, αγάπη μου, που θά νοιώσω τή ψυχή μου να φεύγη από τó σώμα μου, τή στιγμή που θά ψυχοραγώ, θά ρίξω τὰ τελευταία βλεμματά μου στην εικόνα σου αυτή και έτσι θά νοιώσω την ψυχή μου να φεύγη ευχαριστημένη προς τούς ουρανόυς.

Γιατί όπως δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα, έτσι δεν μπορώ ούτε να πεθάνω, άν δεν σ' έχω κοντά μου, άν δεν σε βλέπω, άν δεν σε αισθάνομαι, ότι με κοιτάξεις και σύ με τὰ γλυκά σου μάτια.

Και στον άλλο κόσμο, Θηρεσία, που θά πάω, θά φέρω μαζί μου την άνάμνησή σου, θά φέρω μαζί μου τόν έρωτά σου...

Ναι, ναι, άγγελέ μου! Έσύ, μόνον έσύ, ήσουν ή ψυχή που μ' έβοήθησες στά λίγα αυτά χρόνια που έζησα βασανισμένος και άρρωστος από τὰ μαρτύρια της ψυχής μου.

Και γι' αυτή τή βοήθεια που μου έδωσες Θηρεσία, σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ από μέσα άπ' την καρδιά μου.

Τό μόνο γράμμα σου που έχω, είνε εκείνο που μου έγραψες άπ' τó Πατάσιο. Τί εύτυχημένα χρόνια έζείνα, Θηρεσία μου! Τί γλυκές άνάμνησεις, τί όνειρα, τί πόθοι!

Μά ποιός τόλεγε, ποιός μπορούσε να τó φαντασθί ποτέ αυτό; Τόν μόνον μάρτυρα που έπιναλόημαι πάντοτε για τὰ μαρτύρια, για τή λύπη, για τὰ βάσανα της ψυχής μου, είνε ή αγάπη σου, μόνο ή αγάπη σου.

Μ' αλλοίμονο! αλλοίμονο! όλα φαίνεται, Θηρεσία μου, ότι δεν ήταν τίποτ' άλλο από μιá παραφροσά, από μιá μανία της ψυχής μου.

Και όμως τί να γίνη; Τί μπορεί πια να γίνη;

Τώρα πια που είγνα τόσο δυστυχισμένος άνθρωπος ή μόνη περηγορία στή ζωή μου δεν μπορεί νάναί άλλη από την άνάμνηση της αγάπης σου...

Σ' άφηνω, Θηρεσία. Υγίαινε, ύγίαινε ψυχή μου, και σε παρακαλώ να με συγχωρήσεις άν έφταίξα σε τίποτα.

Και όμως, ένόμιζα τόν εαυτό μου, περισσότερο γενναίο. Ναι! Δέν φανταζόμουν ότι θά έχανα τόσο τó θάρρος μου.

Με συγχωρείς, Θηρεσία μου, που σου γράφω τόσο βιαστικά και όχι πολύ ευανάγνωστα. Μά τί να κάνω! Σου γράφω με πυρετό και με δάκρυα στά μάτια...

Η καρδιά μου Θηρεσία, είνε καταματωμένη, άπ' τούς πόνους και τὰ βάσανα...

Για όνομα του Θεού μη λημονήσης, μήν μου άρηθης την εικόνα σου...

Δόστην στον φίλο μου τόν Λορέντζο και άν τύχη και έχω πεθάινει πριν προφτάσει να μου τήν στείλη, ής την κρατήση αυτός ως κληρονομιά ίερή και πολύτιμη...

Ναι! Θηρεσία. Η εικόνα σου θάινε για τó φίλο μου μιá παντοτεινή άνάμνηση της άρετής και του κάλλους της ψυχής σου...

Τις λίγες ακόμα ήμέρες που μου μένουν να ζήσω, άφησε με, Θηρεσία μου, να πιστέψω ότι μ' αγάπησες και σύ λιγάκι ότι αισθάνθηκες και σύ κάποιο ασθίημα για μένα στην ψυχή σου...

Έτσι μονάχα θά μπορούσω να πεθάνω ευχαριστημένος...

Ναι, έτσι μόνο μ' αυτή την ιδέα, θά μπορούσω νάφρω την τελευταία πνοή μου... Ω! Θηρεσία, γλυκειά μου Θηρεσία! Αν ήξερες με πόση λύπη σ' άφήνω αυτή τή στιγμή άν μπορούσα τουλάχιστον να πεθάνω κοντά σου!

Αν μπορούσα να ταφώ κι' έγώ στο ίδιο μνήμα που θά σε βάλουν κι' έσένα, άν μπορούσα κι' έγώ να σκεπασθώ με τó ίδιο χώμα που θά σκεπάζη τó κορμί σου...

Υγίαινε... Δέν μπορώ πια να προχωρήσω. Πνίγομαι... Υγίαινε, Θηρεσία, ύγίαινε!...

III

Προς τόν Λορέντζον

Ροδίον 20 'Ιουλίου

Τήν σκεπτόμουνα Λορέντζε, χθές και έλεγα μέσα μου, τί άραγα θά γινόμουνα άν κάποτε έπαινα πια να τήν βλέπω;

Από τὰ μάτια μου την στιγμή που τήν κυττούσα, έτρεχαν άφθονα δάκρυα γιατί αισθάνόμουνα ότι βρισκομαι κοντά της...

Μά τώρα; Ω Λορέντζε! Τί μαρτύριο! Τήν έχασα πια άπ' τὰ μάτια μου. Τήν έχασα. Δέν μπορώ πια να τήν ξαναϊδώ από τότε...

Μά τί σημασία πια μπορεί νάχη για μένα ό κόσμος;

Ποιό μέρος της γής μπορεί πια να με δεχθί χωρίς τή Θηρεσία μου;

Διαρκώς μου φαίνεται ότι βρισκομαι έμπρός της, ότι ζώ κοντά στην αγάπη μου.

Κάθε στιγμή που περνάει νομίζω πως βρισκομαι μικροστά στην πόρτα του σπιτιού της, πως παίνω μέσα στο σπίτι της, πως κάθομαι στο πλευρό της...

Και όμως φεύγω, φεύγω μακριά... Δέν μπορώ πια να ζήσω εδώ, δέν μπορώ πια να άπακούσω στο λογικό μου, στή θέλησή μου...

Τώρα πια φίλε μου, άπεράσιμα ν' άφεθώ στην δύναμη του πεπρωμένου... Υγίαινε, ύγίαινε, Λορέντζε.

IV

Φεράρα, 20 'Ιουλίου. Βράδυ

Σήμερα περνούσα τόν Νάβο (1) και έβλεπα τὰ βαθεία νερά του που κυλούσαν ήρεμα μέσα στις όχθες του.

Ω! φίλε μου! Πόσες φορές δεν μου ήρθε επίθυμια, να πέσω μέσα στα κύματά του, να καταποτισθώ και να χαθώ εκεί για πάντα.

Και τó θά έχανα, φίλε μου, θά τó έχανα, άν δεν είχα μιá δυστυχισμένη μητέρα, ή όποία, ποιός ξέρει, άν θά μπορούσε να ζήση ύστερα από τó θάνατό μου!...

Μά όχι, όχι! Δέν θέλω έτσι σαν ένας δειλός άνθρωπος, να θέσω τέμα στή βασανισμένη ζωή μου...

Θά ύπομεινω ως τó τέλος τὰ μαρτύρια μου, θά πω ως την τελευταία σταγόνα τó μικρό ποτήρι των δακρύων, που μου έτοιμάσε ή σκληρή είμαρμένη της ζωής μου...

(Ακολουθεί)

(1). Πάδες είναι ένας από τούς μεγαλύτερους ποταμούς της Άνω Ιταλίας.

